

התדרדרות כלכלית של משפחה בעקבות פגיעה מינית: עדות

עבד

מה קרה, והיא אמרה שהכל רגיל, שדיברו על העבודה. עזבתי את זה. ביום השלישי קיבלתי טלפון מהמשטרה.

גיליתי שיומיים קודם לכן הבוס שלה תקף אותה מינית, והיא הגישה נגדו תלונה במשטרה. אני בן אדם כזה עצבני, ולפעמים לא שולט בעצמי, ומרים לא אמרה לי מה קרה כי היא פחדה שאפגע בו. אחותה הסבירה לי מה קרה.

כשחזרנו מהמשטרה מרים הייתה על הפנים. אני הייתי האדם הכי קרוב אליה ואפילו אותי היא שנאה. היא התרחקה מכולם. היא שכחה שהיא אמא, במשך חודש וחצי הילדים היו אצל ההורים שלה. יש לה אופי מהמם, אבל היא פשוט ברחה מהעולם. עד היום היא לא סומכת על אף אחד. גם לא על קרובי משפחה. עם האחים שלי, למשל, היא תשב רק אם אני אהיה שם.

נשארתי איתה בבית ארבעה חודשים. היה לה קשה מאוד. לפעמים היא הייתה צועקת בלילה, מתעוררת. במשך חודשים היא לא יכלה לישון בלי תרופות. לא חיינו כמו זוג, חיינו כמו שני אחים.

כדי להיות איתה הייתי צריך להפסיק לעבוד. בהתחלה קיבלתי דמי אבטלה מביטוח לאומי, בערך 3,500 שקל בחודש. לא יכולתי לעמוד בחוב של המפעל ואיבדתי את כל ההשקעה הראשונית שלי בו. התחלנו לצבור עוד חובות. עד היום נפלתי ב-300 אלף שקל.

את מרים הכרתי עוד כשהייתה נערה. היא הייתה ילדה טובה, שהגיעה ממשפחה מורכבת - כמוני. מה שהיה חסר לי זה אמא, ובקשר איתה הרגשתי שקיבלתי גם אמא. מרים בשבילי היא לא רק אישה - היא עולם שלם. היא כל כך חכמה ומלאת אהבה, כולם מיד נכנסים לה ללב. לפני שש שנים התחתנו, ונולדו לנו שני ילדים: בן ובת.

הייתי עצמאי כלכלית מגיל מאוד צעיר. בהתחלה עבדתי בבניין, אחר-כך הקמתי עסק. לקראת החתונה שלנו היה לי תכנון להקים מפעל משלי, ושילמתי על זה בערך 80 אלף שקל. אחרי שהתחתנו הייתה לי נפילה כלכלית והתמודדתי עם חוב. מרים החזיקה עסק קטן, אבל בגלל המצב היא התחילה לעבוד ברשת גדולה, כי הפרנסה שם יותר בטוחה. הכסף שהיא הכניסה כיסה את הוצאות המחייה שלנו, והכסף שאני הרווחתי - בערך 15 אלף שקל בחודש - הלך לכיסוי החוב. חיינו ברמת חיים טובה.

מרים עבדה בסניף שממוקם באחד הכפרים באזור. יום אחד היא חזרה הביתה מהעבודה והרגשתי שהיא מתנהגת קצת מוזר, אבל לא ידעתי מה קרה. למחרת כשחזרתי הביתה היא דיברה בטלפון עם חברה שלה, וברגע שנכנסתי היא סגרה פתאום את הטלפון. היא נראתה קצת מפוחדת, אבל לא אמרה שום דבר. התקשרתי לחברה שאיתה היא דיברה ושאלתי

כל שבוע הייתי לוקח אותה לטיפול. לידינו אין שום דבר, וצריך לנסוע רחוק. כל נסיעה כזאת עלתה לי 600 שקל – בגלל המצב הכלכלי כבר לא היה לי אוטו, והייתי צריך לשכור, היה צריך לשלם על דלק, על אוכל לכל היום. ואני לא עובד.

אני חייב למים, לארנונה ולחשמל. אני חייב על האוכל והדברים לבית. הבנק ביטל לי את הוראת הקבע של הטלפון. עברתי עיקולים והוצאה לפועל. אני לא יכול לשלם את ה-900 שקל שצריך בשביל לחדש את הרישיון של מרים.

אנשים שואלים אותי למה אני לא משלם את החובות. בסדר, נפלתי כעצמאי, אבל רואים שאני כל פעם מתחיל לעבוד איפשהו – אז למה אני לא משלם? איך אני אסביר להם שאין לי מאיפה?

אני מתבייש לדבר על זה עם אנשים. מכירים אותי כחבר החזק של מרים. אני ניהלתי את עצמי, כשהייתי צעיר סגרתי לאבא שלי חובות תוך ארבע שנים. בניתי בית בלי חובות, היחיד בגיל שלי, כולם קינאו בי. היה לי כסף, הייתי עובד ומסתדר טוב בחיים, והאירוע הזה הרס אותנו. כמו כוס שנשברת.

היום אני עובד במועדון רחוק מהבית. כשאני חוזר הביתה הילדים שלי ישנים. אני מרגיש שאני בורח מהילדים שלי. מאז האירוע לא יצאנו לטיול של כל המשפחה. בשבילם אני לא אבא. אני דואג למרים, לפרנסה שלנו, אבל אני לא שם בשבילם.

לא לשפוט אותה, לא לתת לה עונש

בהתחלה האשמתני את עצמי במה שקרה למרים. הגעתי למצב כלכלי לא בסדר ולכן היא הייתה צריכה לעבוד והאירוע קרה. במרכז הסיוע בנצרת אמרו לי לא להאשים את עצמי, אבל יש לי בעיה לשבת ולקבל טיפול. עברתי חיים קשים, הקמתי משפחה. לא בא לי עכשיו לשבת במרכז ולקבל טיפולים. אני אוהב לטפל בעצמי.

המשפחה של הבוס שלה עובדת עם השב"כ והם רצו מאוד לסגור את זה. כמה ימים אחרי שהיינו במשטרה עשו אחריי מרדף בכביש, ומישהו עצר אותי בצומת ואמר "אתה חייב להוריד את התלונה", התניע ונסע. אחרי זה שלחו אליי הביתה מישהו שאמר לי "עבד, שמע, בוא נחתוך את העניין. קבל 50 אלף, ונסגור את העניין". מה שווה לי 50 אלף שקל אם יקרה לה משהו? מה שווה לי מיליון שקל? אני לא מחפש פיצוי בשבילי. אני מחפש את העונש ושיידעו למה הוא קיבל אותו. דווקא בחברה הערבית.

כמו כוס שנשברת

מרים למדה אופנה. היא אהבה מאוד את הלימודים שלה, הייתה מהממת בזה. לפני האירוע הייתה לה ראייה קדימה, היא רצתה לפתח ולהגדיל את העסק. אחרי האירוע היא נעלה את הדלתות של העסק ולא חזרה לשם. לפני חודש היא התחילה לקבל כמה חברות ולטפל בהן בבית. היא עובדת ודומעת.

היום אני אחרי עיקולים, ואני לא יכול לעשות עסק מורשה ככה. התחלתי לעבוד כשכיר אבל כל הזמן היו בעיות. הייתי צריך להיות זמין למקרה שמרים תצטרך אותי. כמעט כל יום היא הייתה מתקשרת אליי באמצע יום עבודה, "תבוא עכשיו". הייתי עוזב את העבודה והולך. יכולתי לעבוד שעתיים, שלוש שעות, ארבע שעות. אף פעם לא יום שלם. לא יכולתי לספר לאף אחד מה הסיבה. פשוט אמרתי שיש לי משהו בבית ואני חייב ללכת. המעסיקים לא סבלו את זה, לפעמים חשבו שאני הולך כי לא בא לי לעבוד. כי אני עצלן. לא יכולתי לעזוב אותה לבד. פחדתי שהיא תשתגע, שתעשה לעצמה משהו. בסוף אמרו לי "אל תבוא מחר". נסגרו לי הרבה דלתות מבחינה כספית. וכסף משפיע על המשפחה. מרים רואה שאני אוהב אותה, אבל אני לא מסודר.

אני רוצה להגיד לבני משפחה שקוראים את זה שהדבר הכי חשוב זה אמון. לא לשפוט אותה. לא לשכוח את כל הטוב שעשתה. לא לתת לה עונש, לא לגרום לאנשים טובים רע. אני לא רוצה לשקר - ברגע הראשון עברו לי בראש כמה רעיונות, שאולי היא התייחסה אליו בצורה שגרמה לו לנסות משהו. אבל בסופו של דבר, חזרתי לבסיס. מה הבסיס? למה התחנתני איתה. איך הכרתי אותה. מה היא עשתה בשבילי. מאז אני רגוע.

אני מאוד חושש מהמשפט. מה יקרה אם הוא לא יורשע? השופט לא מרגיש איזה אסון קרה לנו במשפחה בגלל זה. יום אחרי שלקחו אותו למעצר הוא שוחרר. השתגעתי. למה הוא השתחרר, ואני מרגיש כאילו נכנסתי למעצר עולם מבחינת המצב המשפחתי שלי? למה שהוא יהנה מהחיים שלו, ואני כל הזמן סובל מההתנהגות המגעילה שלו? בשבילי כל בן אדם שמסתכל על מישהי רק מבחינה מינית הוא לא בן אדם. מה היא אשמה? מה היא עשתה? רצתה לעבוד, להתפרנס, להתקדם בחיים?

כולם מכירים אותי בכפר. הם יודעים שגידלתי את עצמי בעצמי, והלכתי לכיוון הטוב. חלק מהחברים שלי הלכו לסמים - אני עד היום לא יודע מה זה. אחרי האירוע שתייתי לראשונה בקבוק בירה, והשתכרתי. אני לא מנוסה בזה. האירוע הזה הפך אותי. היום אני חייב לשתות בירה כדי לישון.

הייתי מתאמן בחדר כושר ומשחק כדורגל ומאז הכל נעלם. אין לי זמן, אני חייב לעבוד. הורדתי 24 קילו. פעם לא נגעתי באלכוהול, היום אני חייב לשתות בשביל לישון. אני יכול לשתות גם ארבע בירות, זה לא נחשב הרבה אבל בשבילי זה וואו, כי לא הייתי שותה.

פעם הייתי אדם מאוד חברותי. תמיד מחייך, תמיד צוחק, כיף לי עם כולם. היו לי הרבה חברים שהיו מבקרים אותי. עכשיו לא נכנסים אליי הביתה, ואני לא הולך אליהם. שואלים אותי הרבה שאלות ואני לא יכול לענות. אף אחד לא מבין, אז אי אפשר לבקש טובה או עזרה. מאז האירוע התחלתי לדאוג ליחס שנותנים לנשים בחברה שלנו. בכפר שלנו, אם יש גירויים או קורה משהו אחר כולם מאשימים את הבחורה. איזה עולם זה? היא אף פעם לא אשמה. אשתי הלכה לעבוד, חיפשה פרנסה, וזה מה שקרה לה.

עבד (שם בדוי) הוא בן הזוג של מרים (שם בדוי), שהותקפה מינית על ידי המעסיק שלה.